DĂRUIȚI DE CRĂCIUN APARATE ELECTRICE

Sunt cel mai frumos si mai util dar

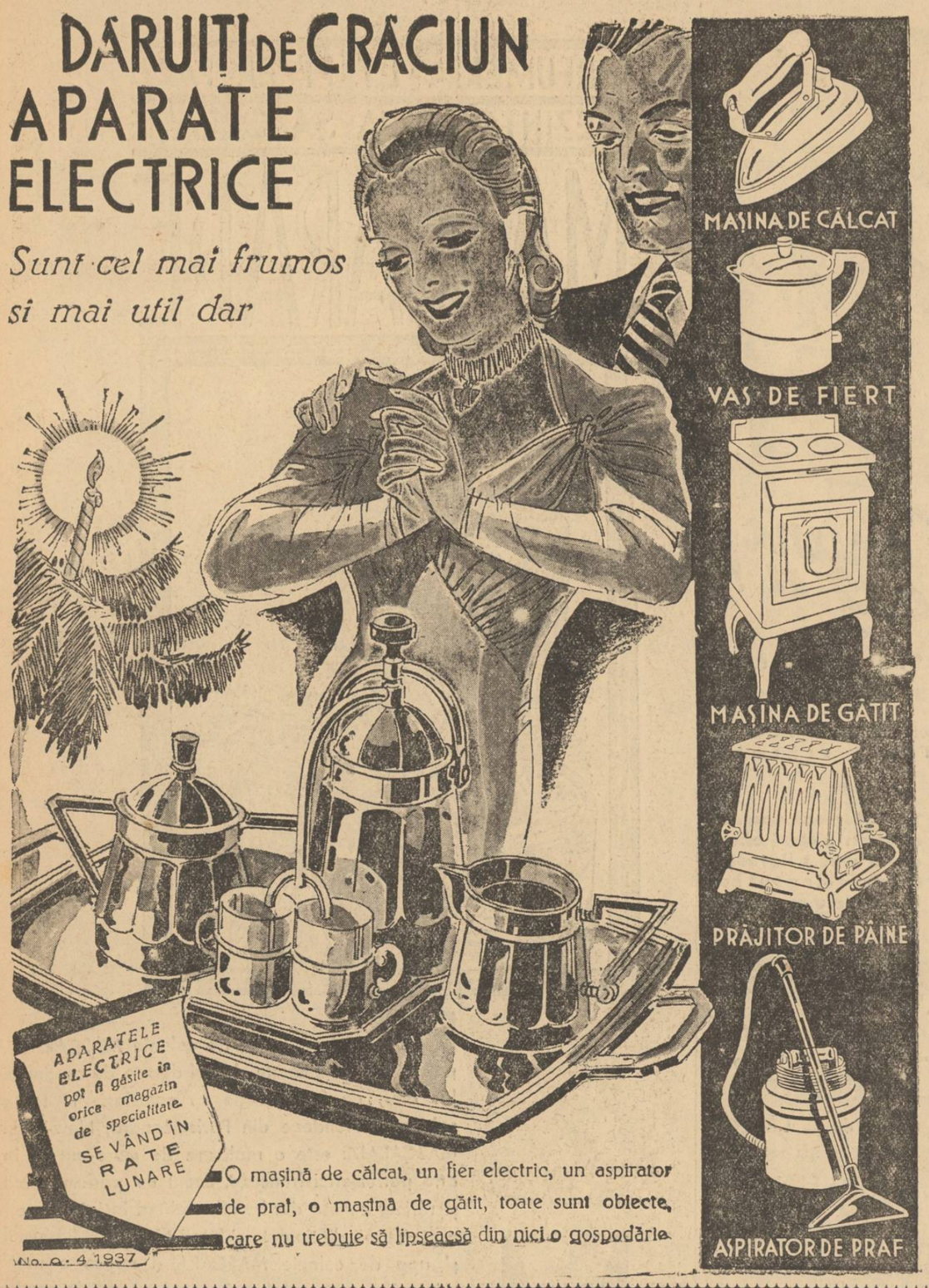

O mașină de călcat, un fier electric, un aspirator de praf, o mașină de gătit, toate sunt obiecte, care nu trebuie să lipsească din nici o gospodărie.

No. 9. 4. 1937

Ora veselă a copiilor

Popularii comici Stroe și Vasilache vor da un spectacol pentru copii în sala teatrului Eforia „Vox", Duminică 26 Decembrie (a doua zi de Crăciun), ora 10 jum. dim., intitulat „Ora veselă a copiilor".

Cu această ocazie Stroe și Vasilache vor juca cele mai reușite sketchuri din repertoriul lor.

NEVRARGYL Dr. BOUSQUET

CALMEAZĂ IMEDIAT DURERILE DE CAP ȘI ORICE NEVRALGII

POM DE CRACIUN

Slujbașii gărilor, mai ales al celor mici și prea depărtate de orașe, trăesc o viață pe care sunt nevoiți să și-o făurească din propria lor imaginație.

Intrerupând contactul cu lumea orașelor, în mijlocul cărora au răsărit pe lume, în larma lor mai mare sau mai mică, după puterea și explozia de viață a fiecăruia din ele și nevoiți s'o pornească după pâine în vreuna din aceste gări izolate, sunt neincetat urmăriți de nostalgia străzușoarelor provinciale pe unde si-au trăit prima și a doua copilărie, de acele modeste cuiburi de mici gospodării, cari la oraș, numai ele singure, cu durerile și necazurile lor, întrețin și continuă adevărata viață.

O iarnă grea, grea de tot, era atunci. Viscolul puternic, neîntrerupt câteva zile, care răscolise din rădăcini toți ciulinii și cocenii porumbului de pe câmp, îmbrăcase toată gara de pe Bărăganul Brăilei într'un lințoliu alb și strălucitor de zăpadă, care-ți lua ochii.

Alte zece zile cât mai rămăsese până la Crăciun, vremea se mai liniștise. Șeful gării primi prin conductorul trenului, pe lângă alți brădeți mai mici, și bradul mare, stufos, așa cum îl ceruse camaradului său dela Predeal.

Ajunul Crăciunului se mimerise o zi liniștită, senină, cu raze învioratoare de soare, care-ți dădea aluzia că în curând, mult a doua... a treia.. sau a patra zi, va veni primăvara. Zăpada se muiase, lăsând pe ea urma pașilor cari o călcase. Vrăbiile voioase, trăind poate și ele speranța îndepărtatei primăveri. Ciorile și corbii croncăneau cum le ziceau țăranii, eșise în bătaia razelor de soare, cățărați, care pe câte o creangă din vârful vre-unui copac înalt, care pe câte-o șură mare, care pe gară, și-și croncăneau, prelung și gros, bucuria.

Dascălul Vasile, dela biserica celui mai apropiat sat de gară, slăbit de post, de lipsuri și sculat de cu noapte, umbla grăbit din casă în casă cu icoana nașterii, iar acum se abătuse și pe la ai gării. O parte din săteni, dintre cei mai înstăriți, mai gospodari, cu câte un copil doi după ei, își făceau cale pe peronul gării, privind pe furiș în sala de așteptare, unde se și așezase pomul de Crăciun, încărcat cu atâtea daruri, că-i minunau până și pe ei. Beteala metalică, aurie și argintie, care atârna de pom, trimitea afară, prin geamul prăjit de soare, strălucirea diamantină a stelelor dintr'o noapte senină și prea geroasă. Priviri furișe se strecurau dela părinți la copii, atunci când spuneau să vadă prin geamuri minunea cu pomul de Crăciun, atât de mult vorbit și lăudat, iar în ochii copilor această neobișnuită mirare a părinților lua proporții de sensibilitate adâncă, care le măreau ochii, dându-le aerul misterios al visării după ceva îndepărtat. Așa micuți, în opincuțe moi peste ciorapi lungi de lâna albă, lucrați de mama lor, cu câte-o țurcană de căciulă albă îndesată peste urechi, cu înfățișarea dârză și hotărâtă, ca la un om mare, care era născută din munca în mijlocul naturii, pe lângă aerul de nevinovăție de pe chipul lor, te făcea să ți-i închipui ca pe niște pui de panduri.

Sala de așteptare era toată îmbrăcată în brad verde, de care atârnau, la distanțe egale, panglici din hârtie din mătase colorată. Chipul Regelui, al Reginei și al Inalt Prea Sfinției Sale, iar dedesubt harta țării, vizibile și frumoase, încadrate în șervețele de borangic și rămurele de brad, erau fixate în fundul sălii, sus. Mai jos, pe un piedestal solid din traverse de lemn, larg și cu câteva trepte, era fixat bradul, așezat într'o ladă mare plină cu pământ, în care se înfipsese firele de grâu și orz înverzit, scoase de prin străchinile unde fusese pus de femei, anume să răsară de nașterea Domnului. În jurul bradului, până jos, la cea din urmă treaptă, firele subțiri, mătăsoase, de grâu și orz, formau un covor de un verde deschis, dulce promițător. Crengile pomului, pletoase și bogate în verdeață, atârnau simțitor sub greutatea a tot felul de daruri. Beteala aurie și argintie, din mijlocul căreia răsărea numai pe jumătate, ba o rodie, ba o portocală sau mandarină, vre-un măr frumos, ba o jucărie... un soldat, un tren, un pluguleț, o săbiuță, mici cutioare cu surprize și alte multe, răspândea în mica sală a gării mii de scântei strălucitoare, care se topeau în ochii copilașilor, nerăbdători să vadă pe Moș Crăciun.

Lumânărelele din pom ardeau liniștit, cu lumina dreaptă spre cer, părând că se roagă pentru micuții adunați.

Învățătorii dela școlile satelor vecine, cari pregătise cu elevii corul de Crăciun, se instalară în sala de așteptare bine și cochet aranjată de funcționarii gării, încă înainte ca a se aduna lumea, anunțată dealtfel pentru ora 10 seara. In așteptarea preoților Gheorghe și Ioniță, cari făgăduiseră că vor veni cu preotesele și copiii lor, repetau în surdină câteva coruri religioase în legătură cu Nașterea.

Iar când limba ceasornicului mare de pe peron nu ajunsese bine la 10 pâlcul de săteni, împestrițați cu cei câțiva notabili, — primari, notari, șeful de jandarmi, vre-o trei administratori de moșie, judecătorul și funcționarii lui însoțiți toți de soții și copii și îndreptându-se spre stație, intrară și se așezară pe băncile și scaunele așezate în trei rânduri de jur împrejurul sălii de așteptare. Înăuntru era o căldură dulce, parfumată cu aroma busuiocului de prin ghivece. Lumea, așezată în bănci și printre ea copii în picioare, așteptau cu evlavie serbarea. Cei doi preoți, îmbrăcând odăjdiile și într'o cuvântare improvizată, caldă, binecuvântară pomul, peste care făcură semnul crucii în timp ce corul, la început ușor, pe urmă din ce în ce mai forte, dând drumul vocilor, transformară sala într'un mic paradis.

Sufletul tuturor, chiar al cărturarilor, se înălțase spre culmile ideale ale frumosului. Inimile doborau acum căldura unei simpatii duioase, unei păci frumoase, care făcură pe toți să uite acum distanțarea socială, să se apropie, încât judecătorul nu se mai sfii să întrebe în șoaptă pe un sătean, vecinul său de scaun:

— „Ai vândut grâul, nene Ioane".

— „Numai o parte, domnule judecător".

Corul, care cântase cam două ore, până aproape de mijlocul nopții fu întrerupt deodată. O puternică smuceală zgudui ușa toată. Prin ea năvăli de afară, de pe peron, un bătrân înalt, cu părul lung, alb de tot, și plin de zăpadă pe căciulă, pe umeri, pe opincile mari, strâns legate în nojițe. „Bună vreme copii!" apucă să spună moșul, cu o voce slabă, înceată, obosită. Copiii tremurau toți, iar cei mai mici începură să plângă, strângându-se speriați în poalele mamelor.

— *Veniți copii, copii cuminți,*
Ai moșului blânzi strănepoți,
Căci rugile voastre fierbinți,
Am ascultat copii la toți!

Veniți copii cu chip de sfinți,
Ați sgribulit destul afară,
Voi bucuria la părinți
Și zori de aur pentru țară!
Veniți și luați din pomul sfânt
Luminile și frumusețea,
Și toate roadele de pe pământ!
Luați duioșia, luați blândețea!

Moșul înaintă încet, prin mijlocul mulțimei curioase, ridicată în picioare, aplecat de spinare sub povara altor multe daruri aduse atunci. Urcând cele patru trepte, se opri în fața pomului, făcu mare semnul crucii și după ce-și descărcă sarcina de jucării și cadouri începu să le așeze și pe acestea în pom. „Copii mei... nepoții mei... cuminții moșului... v'am adus din cer minunății, jucării frumoase. Dumnezeu m'a trimis la voi să vi le împart... Tu, Ionică de colo, iată ce-ți dă moșul", și se apropie, lăsând în mâna măsii, surprinsă și ea, de unde știe numele copilului, un căluț aurit. Ție, Gheorghiță, iată un tren mic. Și așa, din copil în copil, fără să se fi uitat vre-unul, Moș Crăciun împărți tuturor micuților darurile din pom. Dela un moment, copiii căpătară curaj, încredere, când văzură bunătatea, vorba blândă și dărnicia cu care le împărțise jucăriile. Atunci erau voioși, vorbăreți și părăsiră poala măsii pentru a se aduna cu toții într'un colț al sălii și a delibera asupra celor căpătate. Bucuria care strălucea, vie și misterioasă, în ochii și pe fața copiilor, trecuse acum și în sufletele părinților, căci întreaga sală se aninimă deodată.

Patefonul șefului de gară, cu plăci una și una, așezat în dosul mărețului brad, întreținea voioșia și mărea orizontul ideal al vieții, chiar așa simplă cum era și cum trebuia să o trăiască lumea de acolo.

Comunicativitatea se întețise, mai ales când unul dintre primari, pe la orele patru dimineața, ceru să se aducă deale „mâncării". Nu se poate aici... mă oprește regulamentul!... lămuri șeful gării.

— „S'o facem atunci la han, în față; interveni iarăși primarul și toată lumea bărbătească, într'un gând, trecu liniile din gară și se instală în odăile mari, pregătite de hangiu mai dinainte.

Femeile și copiii au rămas în sala de asteptare bucurându-se de muzica frumoasă, căldura plăcută și ceaiul cu „minciunele" și cozonaci pregătiți de soția șefului de gară.

Luminându-se bine de ziuă, bărbații trecură dela han la gară și-și luară soțiile și copiii In grupuri mici, parte în sănii simple de lemn, parte pe jos, se îndreptau acum spre satele lor, pentruca de acolo să se ducă fiecare la biserică.

Zăpada era tot moale, iar peste pașii lăsați dâră pe ea cu o zi înainte, se așternau alți pași, cei de-acum, lăsând să se distingă din loc în loc, ca o complectare par'că, semnul crucii.

Soarele se ridică roșu, călduț și plin de înviorare, iar vrăbiile și croncanii eșiră de prin culcușuri ca să-l salute.

ALEXANDRU SAVA

„SPRE STEA AU CĂLĂTORIT"...

Cei trei crai dela Răsărit, sau cei trei magi cari au căutat și au găsit pe Hristos, căruia i s'au închinat, sunt subiectul a o mulțime de colinde creștine, în toate limbile și în toate părțile pe unde a pătruns propovăduirea Evangheliei lui Isus. In scurte cuvinte să vedem, după Sfânta Scriptură și după cercetările făcute cu privire la acești trei magi, ce se spune despre ei.

Astfel citim în sfânta Evanghelie după Matei: *„După ce s'a născut Iisus în Bethleemul Iudeei, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște magi din Răsărit, la Ierusalim, și au întrebat: „Unde este Impăratul de curând născut al Iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit, și am venit să ne închinăm Lui"* (II, 1—2).

De unde cunoșteau acești magi, că steaua aceea ce s'a arătat mai luminoasă ca toate celelalte, și i-a călăuzit până la peștera din Bethleem, este semnul nașterii unui fiu de împărat, a Domnului Iisus Hristos?

Acești magi, cari erau din neamul astrologului Balaam, din Persia, se îndeletniceau cu știința cercetărilor astrelor, dar cunoșteau și profețiile din Vechiul Testament, referitor la acest eveniment. Ei cunoșteau deci și profația lui Balaam: *„Il văd, dar nu acum; îl privesc, dar nu de-aproape. O stea răsare din Iacob, un toiag de cârmuire se ridică din Israel"* (Numeri XXIV, 17).

Păgâni fiind magii, n'ar fi cunoscut această profeție, precum și altele cari se referă la Mesia, dacă nu le-ar fi auzit dela Iudeii cei răspândiți pretutindeni, cu prilejul captivităților suferite, și în care timp ei căutau să-și împrăștie ideile lor mesianice, idei care-i susțineau în cele mai grele vremuri și cari le dau tăria să sufere și să lupte, în nădejdea că profețiile se vor împlini: Mesia se va naște, va scutura jugul cel asupritor și va întemeia o împărăție în care ei, Iudeii vor fi conducătorii, căci Mesia va fi de neamul lor. Se vede de aci cum denaturaseră Iudeii, profețiile despre Mesia și despre rolul Lui. Dar aceasta avea o cauză: în mijlocul atâtor nevoi prin care trecuseră, ei au schimbat sensul profețiilor privitoare la Mesia, înțelegându-L ca un erou național, iar nu ca un mântuitor al lumii, căci, ei, popor exclusivist și egoist, ajuns de atâtea ori captivi, aveau nevoie de un stimulent în luptele lor pentru domolirea altor popoare.

Așa dar, magii au putut cunoaște aceste profații în sensul arătat, și deaceea, la ivirea stelei celei neobișnuite, s'au hotărît să meargă și să se încredințeze despre nașterea noului Impărat. Și în cercetarea aceasta, ei văd lucrul cel minunat, că steaua merge înaintea lor, că îi călăuzește, până ce ajung la satul din Bethleem, după ce un timp îl s'a ascuns, atunci când au poposit la palatul lui Irod.

Despre acești magi s'au spus multe lucruri. Astfel s'a spus că ei ar fi venit din Media, nu din Persia, sau chiar din diferitele țări din Răsărit, de pildă Arabia sau Babilonia, fără să știe unul de altul, ci întâlnindu-se la Ierusalim. In privința numărului lor, cel dintâi care a stabilit aceasta — că au fost trei — este marele învățător și scriitor creștin *Origer* (mort la 254). Mai târziu însă, începând din veacul ala VII-lea, a început să se conteste atât numărul cât și calitatea magilor. Se spunea adică despre ei, că ar fi fost niște vrăjitori, niște fermecători, ori niște preoți persani, sau chiar regi. In felul acesta, de *„Crai"* sunt ei amintiți în multe din colindele noastre, după cum în altele sunt numiți *„Magi"*.

Deasemenea și numele lor sunt diferit păstrate. Intr'un manuscris de prin secolul al VII-lea, sau al VIII-lea, se spune numele lor: Melhior, Gaspar și Baltazar. Grecii îi numeau: Apellius, Amerius și Damascus, iar Ebreii, în tradiția lor, îi numesc: Malgalath, Galgalath și Sarakin. In sfârșit, de către alții sunt numiți: Melchior, Gataspa și Bitisareta.

Greutatea preciziunii atât a numărului magilor, cât și a numelui lor provine din faptul că în Sfânta Evanghelie după Matei nu se spune decât: *„niște magi din Răsărit"*, iar în celelalte trei Evanghelii nu se amintește despre ei. Deaceea s'a ajuns la presupuneri — după tradiții modificate între timp — că ar fi fost trei, patru, șase ori chiar doisprezece magi. Numărul lor însă a fost precizat cu ușurință, după numărul darurilor: aur, smirnă și tămâie: darurile mai caracteristice, cari au în ele și o altă însemnare simbolică: a celor trei oficii ce le va împlini Mântuitorul: de împărat, de profet (învățător) și de preot.

Biserica noastră ortodoxă a păstrat totdeauna, în privința magilor, tradiția cea veche, oricât s'a scris, pe bază de presupuneri, despre ei. Așa de mult s'a infiltrat adevărul celor trei crai în poporul nostru, în special, încât copiii le cunosc numărul și numele, căci odată cu sărbătorirea Nașterii Domnului, ei imită călătoria magilor, conduși de stea, ceeace le aduce bucurii neuitate.

Datoria noastră acum, nu mai este a cerceta cine au fost magii, câți au fost și cum s'au numit. Ci să mergem, ca și ei să căutăm pe Domnul Iisus. Dar nu la Bethleem, cum L-au căutat ei, ci în Biserica noastră, în Evanghelia lăsată de El. Iar găsindu-L, să ne închinăm Lui ca și magii. Și să-I aducem daruri: credința noastră, dragostea noastră, potrivite învățăturii ce ne-a lăsat.

T. C.

Barba lui Moș-Crăciun

Era într'o seară de ajun.

In casă era lumină mai multă ca de obiceiu și totul mirosea a curat și a sărbătoare. Noi, copiii, ședeam liniștiți și cuminți în jurul sobei, și așteptam... Visul cel măiastru cu un Moș Crăciun tras într'o sanie de argint de cai înaripați, care ne legăna somnul nostru îngeresc de luni de zile, trebuia să se înfăptuiască astăseară. Așteptam pe moșneagul cel bun, care de ani de zile, cobora în seara asta sfântă aci, în căsuța noastră, să ne umple inimile cu neînchipuite bucurii, și brațele cu neprețuite jucării...

In camera de alături, în salon, prin ușile larg deschise, pomul, un brad frumos care-și înălța crengile până în tavan, îmbrăcat în licăriri de argint, aștepta și el... Era o tradiție în familia noastră, ca Moș Crăciun să aprindă în văzul tuturor, lumânărelele colorate, împrăștiate printre ramuri.

*

Bătea ora 8 când începură să vie mosafirii. Veniră pe rând mătușa Olga și unchiul Stamate, cu verișorii noștri Coca și Florin. Apoi altă mătușă cu cei doi băeți ai săi, mai mari ca noi, dar atât de copilăroși, încât credeau că Moș Crăciun poate să intre și pe gaura cheii... Veni apoi Madam Dragu, o vecină, cu cele două fetițe ale ei...

Mai veniră încă niște rude din partea tatei, cu copiii lor.

Apăru în fine și Madam Ionescu, croitoreasa din fundul curții, văduvă și sărmană, aducând de mână pe băețelul ei. Mai lipsea Mioara, fetița mătușei Emilia.

Așa e... Tanti Emilia și unchiul Toni nu veniseră încă... Dar, iat-o și pe tante Emilia intrând cu Mioara de mână.

— „Dar unde e Toni"? întrebă mama îngrijorată.

— „Vine și el, dar mai târziu... Inchipuiți-vă dragă, l-a chemat directorul la birou;... are lucrări urgente..." (zise mătușa Emilia destul de apăsat ca să auzim și noi)... „Dar nu e nimic vine el nițel mai târziu...".

Nu știu cum se făcea dar în fiecare ajun trebuia să lipsească vreo rudă: ba unchiul Frițl, ba tante Adela, anul ăsta unchiul Toni...

*

Totdeauna, tata era acela care da semnalul. Iși făcea drum afară și intra în casă gâfâind de emoție:

— „Știți ceva copii? Moș Crăciun e pe aci pe apropie, prin vecini.

I-am zărit sania...".

De odată se auzea o trâmbiță, un tu-tu lung, care ne umplea inimile cu o teamă plăcută. Sunetul se apropia și apoi un clinghet de clopoței, dulce, îngeresc, se auzea acolo, afară, sub fereastra salonului...

„A sosit moșul, murmurau toți.

Tata aștepta în spatele ușii, gata să-i deschidă. Două bătăi scurte, și iată-l. Acelaș, ca anul trecut...

Un moșneag gârbov, cu barbă albă lungă, lungă până mai jos de mijloc... cu sprâncene mari stufoase, de sub care licăreau doi ochi vioi, cu plete albe care isvorau de sub gluga roșie, moțată.

Purta un cojoc scurt din blană de oaie care semăna grozav cu cojocul lui Ali, paznicul chiristigeriei de alături...

In spate ducea o boccea cât toate zilele... In care se ghiceau tot felul de forme de jucării. Prin partea de sus a legăturii, resăreau afară un cap de căluț cu două picioare de păpușă...

Iată-l în salon, punând povara jos și lăsându-se pe un scaun.

— „Ești obosit, moșule"? Il întreba tata.

— „Obosit, taică, obosit".

— „Tinerețe, ce să-i faci"? glumea tata.

Moșul era serios, puțin încruntat. Ni se părea nouă, copiilor, că gluma puțin cam îndrăzneață a tatei, nu-i prea convenise.

— „Ei, ce se-aude pe aici; cuminți au fost copilașii?"

— „Cuminți, moș Crăciune, cuminți", sărea mama grijulie.

— „Apoi, oi vedea eu dacă e așa cum spui dumneata, sau nu e... Ia să-i caut eu colea, să vedem ce scrie la catastif..."

Și cu mâini, subțiri, osoase, moșul începu să răsfoiască un registru mare, pe care-l scoase din brâul lat de lână...

Noi, copiii, nici nu mai răsuflam.

Nimic nu ne îngrijora mai mult ca această revizuire a purtării de peste an, în catastiful, în care, — ne spunea mama — moșul Crăciun, însemna toate relele pe care le fac copilașii...

— „Care va să zică ați fost cuminți, copii... Așaaaa... Acuma, după ce-mi veți cânta „O brad frumos" și-mi veți spune „Tatăl nostru" am să vă împart jucărelele și darurile. Dar de-ocamdată să aprindem pomul..."

...și moșul începu să se scotocească prin buzunarele adânci, ca și cum ar fi căutat ceva

— „Ce cauți, moșule?" îl întrebă tata.

— „Chibritele" taică, se vede că le uitai pe unde am fost...".

— „Bine măcar că-ți uitași chibritele, și nu-ți uitași luleaua!" sări unchiul Stamate...

Adineauri gluma îndrăzneață a tatei cu „tinerețea", acum gluma nelalocul ei a unchiului Stamate... Era prea de tot.

Noi copiii eram supărați și mirați tot odată, și nu puteam să ne dumirim de atâta îndrăzneală. Auzi Dumneata, să glumești cu Moș Crăciun, așa ca și cum ar fi fost un moș oarecare..,

Dar el nu se supărase. Vezi că înțelegea de glume. Nu era un moș posac... Iși vedea de treabă...

Mama stinse lumina și în întuneric, moșul scăpăra un chibrit.

Flacăra mică aprinse prima lumânare.

Apoi luând-o din locul ei, începu să caute printre crengile verzi, aprinzând rând pe rând, dela flacăra acesteia lumânărelele colorate. Pomul prindea viață, și mult, tot mai mult, sclipea în licăriri de aur și argint...

Noi, copiii, făcuți roată în jurul minunei, în tăcerea sfântă a celor mai neutate clipe, priveam cu ochii mari, sticloși, lumânările cari căpătau lumină una dela alta, rând pe rând...

...Și fiecare luminiță se răsfrângea în ochii noștri, în mii de licăriri...

Dar pomul era înalt și moșul era scund... Bietul de el, se întindea peste puterile lui... Barba-i lungă de vată i se încâlcea printre crengile țepoase și bietul moș Crăciun, gâfâia...

Mai rămăseseră vreo două lumânărele neaprinse, acolo sus, spre vârf...

Moșul se întinse să le aprindă, ridicându-se în vârfuri... Se făcuse lung... lung.. dar nu ajungea sârmanul...

Tata se repezi și-i dădu un scaun: dar vai, un țipăt scurt de spaimă ne sfredeli inimile. Țipase mama...

Nu vom uita nici odată clipa aceia îngrozitoare. Barba lui Moș Crăciun era o vâlvătae de foc...

Ingrozit, m'am ghemuit acolo jos pe covor, acoperindu-mi fața cu palmele...

Printre degetele rășchirate, cu ochii de groază, nu am putut vedea decât un Moș Crăciun cu barba arzând, care buimăcit de spaimă, se învârtea prin casă, neștiind încotro să apuce, ce să facă... Barba, sprâncenele, părul, tot capul era acum o flacără, din care bietul moșneag smulgea în disperarea lui bucăți aprinse, fumegânde, cari pluteau prin casă și se așterneau alene pe covor...

Toți încremeniseră... Nimeni nu se mișca... Nimeni nu țipa... Și atunci, prin mirosul gros de fum cu miros usturător de vată arsă, l-am zărit pe tata, smulgând covorul de pe divan și aruncându-l în capul de foc, doborându-l jos pe bietul moșneag și apăsându-l... apăsându-l...

— „Doamne, ce face tata?"

De-abia atunci am început noi copiii să țipăm... Nu înțelegeam ce înseamnă această purtare a tatei, care în loc să dea o mână de ajutor moșului și să-l ajute să-și stingă barba, i-a mai aruncat și covorul în cap, căutând să-l înăbușe...

Nu știu ce s'a mai întâmplat cu Moș Crăciun. Mama ne-a mânat dincolo ca pe o turmă de oițe speriate și a închis ușa dinspre salon.

Intr'un târziu, când, obosiți de atâtea emoții, ațipeam prin colțuri, a intrat tata și ne-a spus că ceilalți copii vor pleca acasă, iar noi să ne culcăm, că Moș Crăciun și-a... „afumat" nițeluș barba și a plecat, dar că ne-a lăsat darurile sub pom, unde le vom găsi în zorii zilei...

In fața siguranței cu care tata ne spunea că moșul și-a afumat nițeluș barba, nici o umbră de îndoială, că ar fi putut fi altfel, nu mai dăinuia în sufletele noastre... Eram pe de-antregul lămuriți, și ne cam dădeam cu socoteala că mama exagerase puțin mai 'nainte când ne spusese că și-a „pârlit-o"...

*

A doua zi, la prânz, adunați în jurul mesei de Crăciun, cu toate rudele, ne miram noi copiii, și nu ne puteam da cu gândul, de ce unchiul Toni, avea tot capul bandajat...

C. COLONAȘ

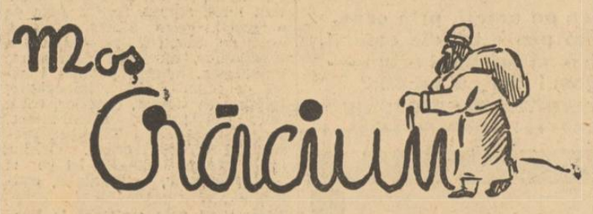

Am întâlnit azi noapte pe moș Crăciun la drum,
Părea că duce basmul cu raiu deschis în spate,
Cu lună și luceferi, cu stele argintate
Și iarnă sub căciula de negură și fum.

Mi-a pus pe umeri sacul cu darurile grele:
Tot binele, tot răul, cu faptă sau cu gând,
Ce-am săvârșit în anii ce-i număr tremurând,
Cu-aducerile-aminte pe dealul morții mele.

In zori pornesc pe drumul, cât îl mai am de mers,
Aud cântări în sate și chiot în dumbravă:
Isus Mântuitorul coboară jos din slavă
Ca să se nască 'n ieslea din largul univers.

Și parcă-aud un clopot cu sunet de cleștar.
Duc darurile mele spre zarea cea de veci.
S'a stins în mine focul și mâinile mi-s reci
Și inima mea cântă încet și bate rar.

VOLBURĂ POIANA NASTURAȘ

„Povestea ghiocelului"

de Mircea Dem. Rădulescu

Ilustrații in culori de d-na Rodica Grama

In editura ziarului „Universul" s'a tipărit în excelente condiții tehnice, o carte admirabilă, pe care o recomandăm tineretului școlar.

Ilustrată de o talentată pictoriță, d-na Rodica Grama și în versuri făurite de d. Mircea Dem. Rădulescu, *„Povestea ghiocelului"* constitue una din cele mai frumoase lucrări ce s'au scris și s'au înfăptuit la noi

Rare sunt cărțile bune, scrise pentru copii și tineret, dar această lucrare realizează o mare izbândă în acest gen.

O recomandăm călduros publicului cititor.

Pentru construcția noului vas școală „Mircea"

Liga navală română publică numele celor ce au subscris între 13 și 18 curent.

Atel. mecanice Carol Saicovici din Câmpina împreună cu personalul său 535; Comp. română de lemne Valea Uzului-Ciuc 1000; personalul său 240; pers. sanatoriului Brâncovenesc-București, 1893; primăria orașului Bistrița-Năsăud 500; liceul I. Maiorescu-Giurgiu, 321; gimnaziul industrial fete „Maria Maior D. Ionescu"-Giurgiu, 325; șc. secundară de fete „Alexandrina Cantacuzino"-Giurgiu, 40; Inst. de fete „Regina Maria"-Giurgiu, 301; protoeria circ. Fetești-Constanța, 120; prot. jud. Calăcra, 355; paroh. Sf. Apostoli - Silistra, 117; parohii bis. din Episcopia Constanța, 450; col. Costăchescu Ioan-București, 250; depoz. mixt C. A. M. Cetatea-Albă, 100.

Total	8.792 Lei
Sold anter.	4.515.946 „
Total g-l subscris	4.524.738 Lei

Comitetul L. N. R. mulțumește și pe această cale tuturor celor cari s'au grăbit să contribuie pentru grabnica construcție a vasului - școală „Mircea".

Subscripția rămâne deschisă cu deviza: **„Cât de puțin, dar dela toți".**

Sumele se primesc la Liga Navală Română (str. Eug. Carada 7, București).